

בש"פ 7284/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 7284/17

כבוד השופט ע' פוגלמן
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

פלוני

המשיב:

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: ה' בתשרי התשע"ח (25.9.2017)

בשם המבקשת: עו"ד הדר פרנקל

בשם המשיב: עו"ד זאכי כאמל

החלטה

בקשה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

1. ביום 3.1.2017 הוגש נגד המשיב כתב אישום האוחז שלושה אישומים המייחסים לו עבירות שביצע לכאורה על
רקע חשדו שבת זוגו (להלן: המתלוננת) בוגדת בו ומקיימת קשר רומנטי עם גברים אחרים ובהם רופא שיניים
שבמרפאתו טופלה מספר שנים (להלן: הרופא) ואחיינו של הרופא, הוא בן דודו של המשיב (להלן: בן הדוד). על פי כתב
האישום המשיב והמתלוננת נשואים מזה כ-7 שנים; מתגוררים בדירה בבניין מגורים השייך למשפחתם המורחבת (להלן:
הבית); ולהם שני ילדים. אביא את עיקרי האישומים בתמצית.

2. על פי האישום הראשון, ביום 9.10.2016 בשעה 23:20 לערך, על רקע חשדו האמור, נעל המשיב את דלת הכניסה לבית והגיף את חלונותיו. המשיב שלף אקדח, דרך אותו, והצמידו לראשה של המתלוננת תוך שהטיח בה כי היא בוגדת בו עם הרופא וקילל אותה. בהמשך לכך, הורה המשיב למתלוננת כי בבוקר תיקח את בנם לבית הספר ומיד לאחר מכן תשוב לביתם ולא תלך אל עבודתה. למחרת, שב המשיב והאשים את המתלוננת כי זו בוגדת בו ובימים שלאחר מכן אסר עליה לצאת מהבית; נעל אותה בתוך הבית; ולקח ממנה את מפתחות הרכב ששימש אותה. באותו הלילה האשים המשיב את המתלוננת כי זו בוגדנית ושוחחה עם גבר נוסף פרט לרופא, הוא בן הדוד. בלילה שבין יום 11.10.2016 לבין יום 12.10.2016 העיר המשיב את המתלוננת ואמר לה שהוא רוצה לדבר עמה במטבח. המשיב הורה למתלוננת להתיישב על כיסא והיא עשתה כן. המשיב סתם בידו את פיה של המתלוננת והצמיד לגרונה סכין מטבח, תוך שהטיח בה כי היא מדברת עם הרופא, בן הדוד כמו גם עם 7 גברים נוספים. המשיב איים על המתלוננת כי אם לא תודה שדיברה עמם היא תמות ופצע את המתלוננת באמצעות הסכין בצווארה. המשיב טען בפני המתלוננת כי ברשותו תמונות עירום שלה וסרטונים אינטימיים הכוללים תצלומים של איבר מינה; דרש ממנה להתפשט על מנת שיבדוק את גופה; ומישש את גופה כמו גם בדק את איבריה האינטימיים מקרוב, תוך שהוא מקלל אותה. בהמשך, קיים המשיב יחסי מין עם המתלוננת, אשר הסכימה לכך בשל החשש שסירובה יחמיר את המצב. מספר ימים לאחר מכן, בזמן שהמשיב ישן והבית לא היה נעול, ניצלה המתלוננת את ההזדמנות וברחה עם ילדיהם מהבית אל בית הוריה. ביום 5.11.2016 שלח המשיב הודעה אנונימית לאמה של המתלוננת ובה איים לפרסם ברבים שיחות, תמונות וסרטונים אינטימיים של המתלוננת אם זו לא תשוב לביתם. המשיב שלח הודעות אנונימיות לאמה של המתלוננת בשני מועדים נוספים ובהן קילל את המתלוננת, איים כי יפרסם שיחות וסרטונים אינטימיים שלה וכתב כי "הוא עוקב בזמן אמת אחר תקשורת שהמתלוננת מקיימת". בגין כל אלה, יוחסו למשיב עבירות של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין בצירוף סעיף 382(ג) לחוק זה; מעשה מגונה לפי סעיף 1(ג) לחוק העונשין [כך במקור - ע' פ']; סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק זה; כליאת שווא לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק זה (במספר מקרים).

3. על פי האישום השני, על רקע חשדו האמור של המשיב, ביום 15.10.2016 הלה זימן את בן הדוד לבית, ובתחבולה קיבל לרשותו את מכשיר הטלפון הנייד שלו (להלן: הפלאפון). בעת שהפלאפון היה ברשותו, העתיק המשיב ללא ידיעתו והסכמתו של בן הדוד תכנים מהמכשיר, כולל תמונותיו של זה האחרון. בהמשך היום, יצר המשיב קשר עם בן הדוד, קילל אותו והאשימו בכך ששלח למתלוננת וכן לאחותו של המשיב תמונות וסרט וידאו אינטימיים. למחרת, לבקשת בן הדוד, הגיע המשיב לביתו של זה הראשון, והמשיב איים על בן הדוד ועל הרופא באומרו "אני עוד אפגוש אתכם ואתן לכם כדור בראש". בגין האמור, יוחסו למשיב עבירות של קבלת דבר בתחבולה לפי סעיף 416 לחוק העונשין; פגיעה בפרטיות לפי סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות) בצירוף סעיף 1(2) לחוק הגנת הפרטיות; חדירה לחומר מחשב שלא כדין לפי סעיף 4 לחוק המחשבים, התשנ"ה-1995; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

4. לפי האישום השלישי, במועדים שונים שלח המשיב לרופא ולקרובי משפחתו הודעות אנונימיות ובהן איומים לרצח ולקיום יחסי מין עם בתו הקטינה של הרופא - שלהן אף צורפו תמונותיה של זו, על רקע חשדו האמור כי הרופא והמתלוננת מקיימים קשר רומנטי. בגין האמור, יוחסו למשיב עבירות של איום בכתב לרצוח לפי סעיף 307 לחוק העונשין (במספר מקרים); איומים לפי סעיף 192 לחוק זה; ופגיעה בפרטיות לפי סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות בצירוף סעיף 1(2) לחוק זה.

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום, ביקשה המדינה לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו. בדיון שהתקיים ביום 12.1.2017 בבית משפט השלום בנצרת (כב' השופט ד' קירס) הסכים בא כוח המשיב לקיומן של ראיות לכאורה וכן כי קיימת עילת מעצר בעניינו של המשיב. בצד האמור, נעתר בית המשפט לבקשת המשיב כי יוכן תסקיר מעצר בעניינו. בתסקיר שהוגש בהמשך להחלטה זו ציין שירות המבחן כי התרשם כי המשיב אינו נרתע מההליך המשפטי וממעצרו וכי הוא בעל גישה כוחנית, וסובל מקנאת יתר ורצון לשלוט במתלוננת (להלן: התסקיר הראשון). בתסקיר זה נקבע כי הסבירות להישנות מעשים דומים מצד המשיב לאלה המיוחסים לו בכתב האישום גבוהה מאוד; וכי נוכח המתואר בתסקיר, בפרט באשר לסכסוך המורכב ואי הבהירות בדבר זמירותו של המשיב לנשק, קיים פוטנציאל גבוה להתדרדרות נוספת. בנוסף צוין כי אין בחלופת המעצר שהוצעה בבית דודתו של המשיב כדי להפחית באופן משמעותי את הסיכון הנשקף ממנו. על רקע כל אלה, המליץ שירות המבחן על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו. ביום 12.2.2017, לאחר עיון בתסקיר ולאור הסכמת הצדדים, הורה בית משפט השלום על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. לאחר שהחליף המשיב את ייצוגו וכן לאחר שההליך בעניינו הועבר לבית משפט אחר, הגיש המשיב בקשה לעיון חוזר בהחלטה בדבר מעצרו עד תום ההליכים וזו נדחתה בהחלטתו של בית משפט השלום בטבריה (כב' סגן הנשיא נ' מישורי לב טוב) מן הטעם שלא נמצא שינוי נסיבות המצדיק את שחרור המשיב לחלופה וממילא החלופה שהוצעה על ידו אינה מאיינת את מסוכנותו. ערר שהגיש המשיב על החלטה אחרונה זו נמחק ביום 20.6.2017 בהמלצת בית המשפט המחוזי, שהורה בצד האמור ונוכח חלוף הזמן על הכנת תסקיר משלים בעניינו של המשיב שיבחן את אפשרות שחרורו לחלופת מעצר שתוצע על ידו, וכן אפשרות למעצרו באיזוק אלקטרוני; ועל קיום דיון בבית משפט השלום לאחר הגשת התסקיר המשלים בשאלת חלופת המעצר בלבד (להלן: ההחלטה מיום 20.6.2017).

6. ביום 26.7.2017 הוגש תסקיר המעצר המשלים (להלן: התסקיר המשלים) שבגדרו העריך שירות המבחן כי רמת הסיכון הנשקפת מהמשיב עלתה ביחס להערכה המובאת בתסקיר הראשון; כי המפקחות המוצעות על ידו מעורבות בסכסוך העומד ברקע לכתב האישום ואין ביכולתן לקיים את משימת הפיקוח הנדרשת; וכי מיקום החלופה המוצעת על ידו, בבית הוריו, מעלה את הסיכון להתלקחות הסכסוך. על רקע האמור, המליץ שירות המבחן על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. בדיון שהתקיים בעניין התסקיר המשלים הלין המשיב על נכונותם של חלק מהפרטים שצוינו בו, וכן על כך שלא נבחנה אפשרות מעצרו באיזוק אלקטרוני. בהמשך לכך, הורה בית משפט השלום על עריכת תסקיר מעצר משלים נוסף בעניינו של המשיב אשר יבחן את אפשרות מעצרו באיזוק אלקטרוני, בהתאם להחלטה מיום 20.6.2017. ביום 7.8.2017 הוגש תסקיר מעצר משלים נוסף (להלן: התסקיר המשלים הנוסף) שבו קבע שירות המבחן כי נוכח רמת הסיכון הגבוהה שנשקפת מהמשיב; מאפייני אישיותו; אי התאמת המפקחים המוצעים ומעורבותם בסכסוך; מיקום החלופה המוצעת בבית הוריו; ועמדת המתלוננת וחששותיה – הוא אינו ממליץ על מעצרו של המשיב באיזוק אלקטרוני. בהקשר זה צוין כי במצב של הפרת תנאי הפיקוח האלקטרוני, עד למתן מענה מצד גורמי אכיפת החוק, המשיב לא יהיה נתון בפיקוח והשגחה ראויים, דבר המעלה משמעותית את הסבירות להישנות מקרים פורצי גבולות מצדו, שכן המתלוננת והנפגעים הנוספים מהפרשה מתגוררים באותו הכפר. ביום 15.8.2017 דחה בית המשפט השלום – בשנית – את בקשתו של המשיב לעיון חוזר בקבעו, בין היתר, כי המסוכנות הנשקפת מהמשיב גברה בחלוף החודשים האחרונים; כי תסקירי שירות המבחן הם מקצועיים וענייניים; וכי אין במעצר באיזוק אלקטרוני כדי לאיין את מסוכנותו של המשיב בנסיבות דנן. המשיב הגיש ערר על החלטה אחרונה זו ובדיון שהתקיים ביום 17.8.2017 הציע בא כוח המשיב חלופת מעצר שונה במיקום אחר מזה שהוצע עד כה – דירה ששכרה משפחת המשיב בנצרת עילית. בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ג' אזולאי) הורה למחוק בשלב זה את הערר, משקבע כי החלופה המוצעת צריכה להיבחן במסגרת הליך של עיון חוזר בהחלטת מעצרו של המשיב חלף הערר.

7. בהמשך לכך, בקשה נוספת לעיון חוזר מטעם המשיב נדחתה בהחלטת בית משפט השלום מיום 28.8.2017. בית המשפט העריך כי החלופה המוצעת לא תסכון, גם במסגרת מעצר בפיקוח אלקטרוני, בין היתר, משהמפקחים

המוצעים אינם סמכותיים דיים; והמרחק הגיאוגרפי בין החלופה המוצעת לבין מקום מגוריה של המתלוננת הוא זניח. המשיב ערר על החלטה אחרונה זו. ביום 30.8.2017 דחה בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ס' דבור) את הערר, משלא מצא מקום להתערב בהחלטת בית משפט השלום על נימוקיה.

8. בחלוף 9 חודשים, ומשטרם הסתיים ההליך העיקרי, הגישה המבקשת את הבקשה דנא להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים לפי סעיף 62 לחוק המעצרים. המבקשת עדכנה בבקשתה כי ההליך העיקרי בעניינו של המשיב מתקדם בקצב משביע רצון. כך, צוין כי עד כה ניתן מענה לכתב האישום; וכי לאחר מספר דחיות מטעם המשיב ומטעמי בית המשפט – בין היתר נוכח טענות לפסלותם של מספר שופטים מלדון בהליך העיקרי והעברת התיק לבית משפט השלום בטבריה – התקיימו 11 דיוני הוכחות שבמהלכם נשמעו 13 עדים מטעם התביעה. עוד צוין כי נקבעו 4 ישיבות הוכחות נוספות לסיום פרשת התביעה – שתיים מהן קבועות בתוך תקופת המעצר הנוכחית. לטענת המבקשת, נשקפת מהמשיב מסוכנות מובהקת הנלמדת מחומרת העבירות המיוחסות לו ונסיבות ביצוען, כמו גם מהערכתו של שירות המבחן בתסקיריו והמלצותיו השליליות בעניין המשיב.

9. בדיון שהתקיים לפני טען בא כוח המשיב כי לא נשקפת מהמשיב מסוכנות תוך שצוין כי יסכים לכל חלופת מעצר שיש בה כדי לאיין את המסוכנות הנטענת. עוד נטען כי למשיב אין עבר פלילי; הוא חולה במחלת האפילפסיה וזקוק לטיפול רפואי על בסיס יומי; והוא אב לשני ילדים קטינים הזקוקים לנוכחותו לצדם. כמו כן, נטען כי הצפי שהציגה המבקשת בנוגע למועד סיום פרשת התביעה אינו מעשי נוכח מספר העדים הרב שברשימת עדי התביעה; וכי ההליך צפוי להימשך זמן רב אף יותר בשל הדיונים בפרשת ההגנה והגשת הסיכומים בכתב. עוד הוסיף בא כוח המשיב כי ניהול ההליך העיקרי עד כה מעיד על הגנתו הטובה של המשיב מפני האישומים המיוחסים לו.

10. לאחר שבחנתי את הבקשה והאזנתי לטיעוני הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל. כידוע, במסגרת דיון בבקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים על בית המשפט לאזן בין זכותו של הנאשם – לו עומדת חזקת החפות – לחירות, לבין האינטרסים שעניינם שמירה על בטחונו של הציבור ותקינות ההליך הפלילי (ראו למשל בש"פ 4780/16 מדינת ישראל נ' נחמני, פסקה 4 (21.6.2016)). במסגרת זו נשקלים, בין היתר, המסוכנות הנשקפת מהנאשם; החשש מפני הימלטותו; חלוף הזמן מאז תחילת המעצר; וקצב ניהול ההליך העיקרי, לרבות זהות הגורם שעליו מוטלת האחריות להימשכות ההליכים (בש"פ 7674/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 4 (10.10.2016)).

11. בעניינינו, המסוכנות הנשקפת מן המשיב ברורה, ונלמדת מחומרת המעשים המיוחסים לו. בכתב האישום מיוחסות למשיב, בין היתר, עבירות איומים ואלימות כלפי בת זוג, שבוצעו על רקע חשדו כי זו בוגדת בו עם גברים שונים. כאשר נבחנת אפשרות שחרורו לחלופת מעצר של נאשם במקרים מעין אלה, המאופיינים בין היתר בהתפרצויות זעם בלתי נשלטות, יש לנקוט זהירות מיוחדת בבחינה אם תוכל החלופה לאיין את המסוכנות המיוחסת לנאשם (השוו בש"פ 1115/12 מדינת ישראל נ' מרזוק, פסקה 5 (9.2.2012); בש"פ 7626/06 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (27.9.2006)). כמו כן, בעבירות כגון דא, ריחוק גיאוגרפי בין הנאשם למתלוננת אינו מאיין בהכרח את מסוכנותו של זה (ראו והשוו בש"פ 5773/03 מדינת ישראל נ' אזולאי, פסקה 11 (3.7.2003)). עיון בתסקירים שהוגשו בעניינו של המשיב מלמד כי דברים אלה יפים גם בנסיבות הפרטניות המאפיינות את המקרה דנא. לכך יש להוסיף כי המסוכנות הנשקפת מהמשיב אינה מופנית כלפי המתלוננת בלבד כי אם גם כלפי צדדים נוספים להם ייחס המשיב את חשדותיו האמורים, באופן שהוביל לסכסוך משפחתי מורכב שלו סכנת הסלמה בלתי מבוטלת. המסוכנות הנשקפת מהמשיב נלמדת אף מתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו – שלושה במספר – שבגדרם נמנע שירות המבחן מלבווא בהמלצה

על שחרורו לחלופות שהוצעו או על מעצרו באיזוק אלקטרוני. אשר לקצב התקדמות ההליך העיקרי - אכן, פרשת התביעה טרם באה לסיומה וידרשו מספר דיוני הוכחות נוספים לשם כך, אך כעולה מן הבקשה, בית המשפט קבע 4 ישיבות הוכחות לתקופה הקרובה (לחודשים אוקטובר ונובמבר 2017), שבהם צפוי משפטו של המשיב להתקדם באופן משמעותי. בנסיבות אלו, איני סבור כי ההליך אינו מתנהל כסדרו וגם לכך יש ליתן משקל. עוד יוער כי בקשה להארכת מעצר מעבר ל-9 חודשים אינה ההליך ההולם לליבון של טענות אשר לקיומן של ראיות לכאורה (ראו למשל בש"פ 6971/10 מדינת ישראל נ' חנוכה, פסקה 6 (10.10.2010)). על רקע האמור, ובנתון לרמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמשיב, מצאתי להיעתר לבקשת הארכת המעצר.

הבקשה מתקבלת אפוא. מעצרו של המשיב מוארך ב-90 ימים החל מיום 3.10.2017 או עד למתן פסק דין בת"פ 5962-01-17 בבית משפט השלום בטבריה, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ח' בתשרי התשע"ח (28.9.2017).

ש ו פ ט